

(§ 1218 obč. zák.). Nastává tudíž povinnost pro manžela, by je manželce vrátil, ježto právní důvod, pro který bylo plněno, odpadl (§ 1435 obč. zák.) a manžel není oprávněn užívatí je dále až do své smrti (§ 1229 obč. zák.). Odvolací soud správně vyložil, že žalovaný nemůže se při rozluce manželství dovolávat ustanovení §u 1264 obč. zák. a stačí k jeho důvodům odkázati. Nesejde na tom, že věno, záležející ve vkladní knížce na 8.000 Kč, zřídil bratr žalobkyně, ježto tak učinil za žalobkyni a v její prospěch a nevyhradil si, že mu musí býti vráceno (§ 1229 obč. zák.). Ježto věnem nebyly dány hotové peníze, nemůže se žalovaný odvolávat ani na ustanovení §u 1227 obč. zák., že nabyt k nim práva vlastnického a nižší soudy správně uznaly, že ku vkladní knížce měl žalovaný pouze požívací právo. Vybráním vkladu však žalovaný toto své právo překročil, osvojiv si vkladní jistinu, na kterou neměl zákonného nároku. Nižší soudy také správně z ustanovení §u 91 obč. zák. doličily, že žalovaný jako hlava rodiny měl povinnost vyživovati svou manželku a vydržovati svou domácnost a zjistil, že měl k tomu vlastní prostředky ze vkladů.

Čís. 5132.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Právo obchodního pomocníka dle §u 35 zák. nemůže býti změněno ani ztenčeno při dojednání smlouvy aniž po dobu služebního poměru až do jeho rozvázání.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, Rv I 732/25.)

Žalobce vedl filiálku žalované firmy a složil jistotu 15.000 Kč. Žalovaná propustila žalobce dne 19. ledna 1924, zdráhala se však vrátiti jistotu, zadržujíc ji na úhradu škody žalobcem prý způsobené. Žalobě, by jistota byla složena na soudě, bylo vyhověno soudu v s t o l i c, Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle §u 35 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. může zaměstnanec, jenž složil jistotu, pakli při skončení služebního poměru zaměstnavatel uplatňuje nároky z náhrady škody, žádati, by jistota byla složena na soudě. Podle §u 40 tohoto zákona nemůže toto zaměstnanecko právo služební smlouvou býti ani změněno ani ztenčeno. V duchu a smyslu zákona nelze těmito ustanovením rozuměti jinak, než, že zaměstnanec vůči hospodářsky silnějším zaměstnavateli jest účastným této zákonné ochrany nejen při samém dojednání služební smlouvy, nýbrž i po celou dobu služebního poměru až do jeho rozvázání, neboť jinak by tato ochrana pozbyla pro zaměstnance veškerého významu a stala by se přímo ilusorní. Z toho plyne, že pro rozhodnutí této právní rozepře je nedůležité, zda žalobce při jednání se žalovaným dne 13. ledna 1924 souhlasil, by žalovaný s jistotou disponoval pokud se týče jistotu na

úhradu škody žalobcem jemu prý způsobené si ponechal, když služební poměr podle vlastního přednesu žalovaného byl rozvázáán teprve dne 19. ledna 1924, a to proto, že domnělá škoda až do tohoto dne nebyla nahrazena.

Čís. 5133.

Úrazové pojištění dělnické.

Ručení horního inspektora a naddůlního báňského podniku jest posuzovati dle Šu 47 úr. zák.

Při ručení dle Šu 47 zák. o úr. poj. jsou směrodatny i předpisy Šu 1304 obč. zák. Jde-li o spoluzavinění poškozeného na úrazu, dlužno při určení rozsahu jeho nároku dle Šu 47 zák. o úr. poj. především zjistiti jeho výši dle §§ 1304, 1325—1327 obč. zák. a odečísti od částky takto určené to, co poškozený obdržel od úrazové pojišťovny.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, Rv I 764/25.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. sb. 3093. Procesní soud první stolice určil po té výši náhrady žalobci v ten způsob, že od zjištěného ušlého výdělku odpočetl, čeho se žalobci dostalo od bratrské pokladny, a přiznal mu $\frac{3}{4}$ tohoto rozdílu. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaných snížil výši náhrady vypočítav ji tak, že od $\frac{3}{4}$ zjištěného ušlého výdělku odečetl, co se dostalo žalobci od bratrské pokladny. V d ů v o d e c h uvedl mimo jiné: Právem vytýká žalovaná strana, že prvý soud při výpočtu přisouzené náhrady postupoval nesprávně. Dle Šu 47 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888 přísluší pojištěnému nárok na náhradu proti osobám, tam uvedeným, jen potud, pokud převyšuje nárok na náhradu, příslušející pojištěnému dle zákonných předpisů (§§ 1325—1327 obč. zák.) to, co dle zákona o úraz. pojištění pojišťovna musí pojištěnému nahraditi. Dle toho nutno určiti napřed, jaký nárok žalobci přísluší proti žalovaným dle Šu 1325 až 1327 obč. zák. a určiti pak, co pojišťovna povinna jest dle zákona o úraz. pojištění mu nahraditi, poněvadž tím se pak zjišťuje, oč onen nárok převyšuje náhradu úrazové pojišťovny. Právoplatně bylo rozhodnuto, že nárok žalobce jest proti žalovaným důvodem po právu třemi čtvrtinami. Přísluší mu tedy dle Šu 1325 obč. zák. také náhrada tří čtvrtin ušlého výdělku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobcovu.

D ů v o d y:

V tomto případě, kde jde o ručení horního inspektora a naddůlního báňského podniku, tedy nikoliv o osoby uvedené v Šu 46 zákona o úrazovém pojištění dělníků, přichází v úvahu jedině ustanovení Šu 47 tohoto zákona, ve kterém nejsou uvedeny §§ 1325 až 1327 obč. zák., nýbrž všeobecně se mluví o náhradě, která přísluší poškozenému dle zákonných předpisů, tedy po případě s omezením Šu 1304 obč. zák., který jedná o jeho spoluzavinění. Jak zřejmo z důvodové zprávy k Šu 49 (nyuň